

Hồi 24

*1

Một tảng sơn thạch hay ngọn cây nào để tàng thân ẩn mình được, còn bức thạch bích cũng không hề có chỗ lõm vào.

Cho dù thân pháp và khinh công của bóng đen nọ cao minh và nhanh nhẹn đến đâu chăng nữa cũng không thể trong nháy mắt biến mất như vậy được, điều duy nhất có thể xảy ra là hắn đã ém thân trốn vào trong sơn động...

Đặng Tiểu Nhân suy nghĩ một lát tay nắm chặt chuôi kiếm cúi đầu chui vào sơn động cố tìm cho được bóng đen nọ.

Trong sơn động tối tăm dị thường, lên xuống nhấp nhô, thập phần khó đi.

May là gần đây chàng đã trải qua không ít biến cố nên đã có không ít kinh nghiệm giang hồ lại thêm tư chất hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, võ công tiến bộ rất nhanh, trên giang hồ võ lâm thật hiếm có đối thủ ngang sức với chàng.

Đặng Tiểu Nhân nghĩ ngợi một hồi, suy đoán rằng trong nơi thâm sơn này nhất định phải có rất nhiều các thạch động tự nhiên có lẽ sâu đến mấy dặm xuyên suốt dãy núi, nhân đó sau khi xem xét xong một đoạn, chàng liền triển khai khinh công bộ cước chuyển động lẹ hơn.

Quả nhiên...

Ánh sáng bên ngoài chợt hiện ra, đúng là thạch động ăn xuyên trong núi, thông đến một sơn cốc khác khiến chàng điên lên vì sung sướng, bước chân nhanh hơn trong chớp mắt Đặng Tiểu Nhân đã ra khỏi cửa động.

Chàng thận trọng quan sát kỹ cảnh vật trước mắt, đôi mày kiếm không ngừng di động mắt liên tục đảo quanh lòng thầm khen ngợi đoạn chàng nghĩ thầm:

- Thật là một nơi ẩn nấp nếu như nguy trang khéo léo miệng hang che mắt thiên hạ thì cho dù ta có thiên binh vạn mã dò xét từng tấc đất cũng khó mà phát hiện ra nơi này.

¹ [Thiếu trang 137 đến 156]

Nguyên là tòa thạch động này không giống như sơn cốc mà do bốn vách núi thẳng đứng bao quanh một khoảng bình địa rộng độ vài trượng, càng lên trên càng nhỏ dần, chỗ có ánh sáng chiếu xuống chỉ là một tiểu động to bằng miệng giếng.

Dường như cái thạch tinh này là do người ta tạo nên, hiện tại chính vào lúc vầng trăng treo lơ lửng giữa trời ánh sao bóng trắng vàng chiếu miệng thạch tinh cho nên nơi này vẫn sáng rực.

Đặng Tiểu Nhân nhẹ nhàng tung mình lên tiến vào thạch thất. Chỉ thấy vách đá xanh biếc ánh sáng lấp lánh phản chiếu tia sáng rọi lên người.

Khi nhìn kỹ gian thạch thất này lớn bằng hai căn phòng nhỏ ghép lại. Phía sau có một lối đi thông ra, dường như có thể dẫn đến một nơi nào khác.

Trong một góc thạch thất, để đầy đủ gối chăn mừng mền phía trên còn hằn dấu tựa như có người vừa mới ngủ dậy xong.

Trên mặt đất vô cùng sạch sẽ không có hột bụi nào cả, nếu như không có người quét dọn thì làm sao sạch được như thế?

Phía hành lang bếp lửa vẫn chưa hoàn toàn tắt hẳn, vài miếng thịt quay còn sót lại trên xiên nướng.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng cảm thấy lạnh lạnh không nén được sợ thầm nghĩ:

- Ta chỉ có một mình xông vào nơi hiểm địa, phải nên cẩn trọng mới được.

Hốt nhiên...

Phía sau lưng chàng chợt có tiếng tay áo phất phơ nhẹ nhẹ. Đặng Tiểu Nhân tâm thần chấn động vội quay người lại.

Chỉ thấy một đại hán râu tóc rối bù, mắt mở trừng trừng, tay xách cương đao đang lựa thế xông tới.

Đặng Tiểu Nhân trở nhẹ cổ tay một tiếng động phát ra.

- Soạt...

Ô quang lóe lên thanh Mạc Kiếm đã được rút ra khỏi vỏ cầm chặt trong tay chỉ vào mặt đại hán nọ, cất lên tiếng cười lạnh lùng trầm giọng quát lớn:

- Các hạ muốn thế nào đây?

Đại hán râu tóc rối nọ không nói một lời, đứng im như cũ không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ phẫn nộ thấy gã đại hán không đáp cặp mày kiếm dựng lên, mắt lộ sát cơ vung kiếm hét lớn:

- Người muốn chết?

Lời nói chưa dứt, ô quang chớp lóe kiếm ảnh như núi nhanh hơn điện xẹt cuộn cuộn lao tới trước ngực đại hán nọ.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh thanh Mặc Kiếm đen tuyền đã điểm tới cực kỳ lạnh lẽ.

Quái lạ thay đại hán bị lưỡi kiếm xuyên thấu qua tim nhưng vẫn đứng sừng sững nguyên vị, không hề cử động cũng không hề thốt lên một tiếng rên rỉ.

Đặng Tiểu Nhân thầm la lên một tiếng vội vã thu kiếm về rồi cúi mặt lui ra sau sắc mặt tỏ ra ngượng ngùng nhìn đại hán nọ không chớp mắt, chột nghe...

Rầm...

Thân hình của gã đại hán nọ đã đổ ụp xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân trong lòng nghi hoặc bụng thầm nhủ:

- Ai đã giết gã? Tại sao phải giết gã, chẳng lẽ là...

Bất ngờ...

Từ phía hành lang thông qua nơi khắc của gian thạch thất chàng đang đứng, truyền lại tiếng thét thê thảm của nữ nhân nghe như tiếng quỷ khóc ma rên trong đêm khiến cho người ta rợn tóc gáy không lạnh mà run.

Đặng Tiểu Nhân chột ngây người đứng lặng rồi như chột tỉnh tung mình phóng đi theo hành lang nơi thạch thất lao vào bên trong.

- o o o -

Đao quang loang loáng...

Máu phun như mưa.

Tiếng la thảm thiết hợp với tiếng cười cuồng ngạo tạo nên bức tranh cực kỳ bi thương.

Một thiếu nữ đầu tóc rối tung, mặt dính đầy máu, tay chân đều bị trói chặt, diện mạo của nàng không nhìn rõ lắm, cũng không phân biệt rõ niên kỷ của nàng là bao nhiêu, song chỉ cần thấy đôi mắt long lanh ngấn lệ, lóng lánh như hai viên ngọc và thanh âm thánh thót trong trẻo như tiếng chuông ngân cũng có thể đoán rằng nàng còn rất trẻ và vô cùng xinh

đẹp. Một nam nhân y phục cực kỳ hoa lệ mặt bịt một miếng khăn đen, sau lưng đeo một chiếc túi da tay cầm một thanh đao dính đầy máu, đang trợn trừng nhìn nàng không chớp mắt, những tia nhìn của hắn lóe sáng kỳ dị tựa như mắt thú dữ vờn con mồi trước khi chết, tàn nhẫn đùa nghịch lạnh nhục nàng.

Lúc này...

Thiếu nữ đầu tóc rối bù mặt dính bết máu, đôi mắt long lanh xinh đẹp đã không còn sáng trong nữa, nó đã đỏ ngầu như hai hòn than đầy vẻ thù hận và phẫn nộ.

Nàng không bật khóc, cũng không rơi lệ có lẽ những giọt lệ đã bị ngọn lửa hận thù phẫn nộ làm khô đi.

Nàng cũng không ngừng đưa mắt nhìn xoáy vào mặt hắn cơ hồ như muốn ăn tươi nuốt sống con người đang đứng trước mặt.

Gã bịt mặt nở nụ cười hiểm độc, giọng hắn lạnh lẽo cất lên:

- Nói, ngươi có chịu đáp ứng ta không?

Thiếu nữ nọ cương quyết không chịu nhục giọng cứng rắn nói lớn:

- Không, tuyệt nhiên không.

Gã bịt mặt toàn thân run lên bần bật, tức khí quát lớn:

- Vì hắn ư?

Thiếu nữ gật đầu đáp:

- Ừ, không sai.

Gã bịt mặt đau đớn như bị quất một roi vào mặt, lòng tự ái bị tổn thương nghiêm trọng khiến hắn giận dữ thét vang như sấm:

- Nói... ngươi phải nói cho ta biết! Ta... Ta có điểm gì không bằng hắn?

Thiếu nữ thấy đối phương tỏ vẻ tức giận như vậy, ánh mắt nàng lộ ra vẻ thích thú, tiếp đó nàng hừ lạnh một tiếng thanh âm hết sức nhỏ nhẹ nhưng cực kỳ tàn độc:

- Ngươi... ngươi đâu có điểm gì kém chàng...

Gã bịt mặt cảm thấy quá đột ngột, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ ngờ ngác đưa mắt nhìn nàng rồi từ từ cất tiếng:

- Ồ! Vậy... vậy thì...

Tia nhìn của thiếu nữ sắc như dao trợn mắt nhìn đối phương chằm chằm không chớp, ánh mắt như xuyên thấu tâm can hắn.

Gã bịt mặt bị ánh mắt sắc nhọn làm cho chấn động tinh thần. Đường như cảm thấy xấu hổ cúi gằm mặt xuống.

Thiếu nữ lạnh lùng cất tiếng cười đoạn nói tiếp:

- Bởi vì... người...

Gã bịt mặt hấp tấp ngẩng đầu lên hỏi tiếp:

- Ta? Ta thế nào?...

Giọng thiếu nữ xa xôi chứa đầy ác ý:

- Bởi vì người không có...

Gã bịt mặt vội vã lên tiếng giọng nóng vội:

- Ta... Ta không có cái gì, nàng nói đi, ta có thể...

Thần sắc thiếu nữ đột nhiên biến đổi, hai mắt rực lửa nghiêng răng rít lên:

- Bởi vì mi... mi không có tính người.

Gã bịt mặt nghe vậy tức giận run lên giọng phẫn nộ quát lớn:

- Cầm mồm, người dám...

Thiếu nữ bật cười cuồng dại cất giọng thóa mạ cực kỳ độc ác:

- Ta cứ phải nói, cái thứ cầm thú ma quỷ như mi ta hận... Ta hận ông Trời tại sao...

[Thiếu 24 trang từ 167 đến 190]

Chẳng phải là người mưu sát lang quân người sao...

- Á...

Một tiếng thét đau đớn vang lên dội vào vách đá hồi lâu chưa dứt. Gã bịt mặt giận điên người trợn tròn đôi mắt, ánh mắt rực lửa cánh tay phải của hắn đau buốt, thì ra thiếu nữ nọ thừa lúc hắn sơ ý đã há miệng cắn mất của hắn một miếng thịt nơi tay phải.

Bốp...

Nàng đã lãnh trọn một cái tát nảy lửa của gã bịt mặt, đoạn hắn nhẹ nhàng phóng mình lên thoáng chốc đã bay đi mất tăm mất tích vào màn đêm dày đặc.

Thiếu nữ cũng bị lôi đi, mỗi bước nàng mỗi quay đầu nhìn lại không biết đây là sinh ly hay là tử biệt.

Trên nét mặt thiếu nữ tuy bị thương như vậy nhưng trong mắt nàng ánh lên những tia nhìn bất khuất kiên nghị, lòng nàng thâm gào lên điên cuồng:

- "Hắn tuy làm ô uế thân xác ta nhưng không thể làm nhiễm bẩn tâm hồn ta được. Tiểu Nhân hãy tha thứ cho ta, vì ta không thể chết bởi vì ta phải báo thù. Trời xanh ơi xin người che chở cho chàng."

Bóng người đã đi khuất.

Lửa cũng đã tắt ngấm.

Khắp trong thạch động tối đen như mực bốn phía im ắng không một tiếng động một bầu tử khí bao phủ xung quanh.

- o o o -

Trời gần sáng.

Tiếng chim hót líu lo trên ngọn cây.

Phong Cái Thường Thắng Quân dường như do ăn quá nhiều bữa tối qua, bụng dạ không thể chịu nổi. Hoàng quá lão ôm quần chạy miết.

Lão vừa ngồi xuống chưa kịp đại tiện đã phải nhảy lên tựa như ngồi trên chảo lửa, ánh mắt bất an ngó quanh tứ phía, không thấy một bóng người lòng lão mới an tâm thở phào một tiếng bật cười hì hì lảm nhảm nói một mình:

- Ta thật đúng là... cái con bà nó, lão hồ đồ, còn ba cô nương trong xe mà ta làm như vậy, vạn nhất họ nhìn thấy thật là tố bà nó... tố bà đáng ghét! Thôi, tốt hơn là đi kiếm chỗ khác cho nó tiện.

Phong Cái Thường Thắng Quân kéo quần lên co giò chạy tiếp.

Thuật khinh công Phù Quang Lược Ảnh linh diệu vô cùng, hai chân chạm nhẹ xuống đất vút đi như làn khói mỏng chớp mắt đã ra ngoài mấy chục trượng.

Vách đá trơn bóng, những nhánh tùng lò xo che ngang cổ cây mọc rậm rạp quả là một nơi cực kỳ kín đáo.

Thường Thắng Quân hớn hở ra mặt vội ngồi thụp xuống tiếp đó là những tiếng kêu và mùi xú uế xông lên.

Mặt lão đỏ ửng tai rên lên hừ hừ, trong lòng cảm thấy khoan khoái vô cùng, lát sau lão hứng chí hát lên nho nhỏ.

Tiếng hát của lão chợt tắt nửa chừng, tựa như bị ai dùng dao chặn ngang giữa họng.

Thường Thắng Quân lấy tay sờ sau gáy rồi đưa lên mũi ngửi bỗng lão cau mày lắc đầu ngửa mặt ngó hai con quạ đen đang bay vút qua, đoạn ra miệng mắng lớn:

- Hừ! Tổ bà mi, bộ mi đui mắt hay sao, cái đồ thối tha của mi, cứ nhằm đầu của lão tổ nhà mi ị xuống.

Phong Cái Thường Thắng Quân còn đang há miệng ra chửi mắng, đột nhiên lão trở mặt ngây người ngạc nhiên nhìn trừng trừng trước mặt.

Bất ngờ...

Bóng người lướt qua nhanh như điện xẹt từ trên vách đá phóng lên phía đỉnh núi đối diện.

Phong Cái Thường Thắng Quân dụi mắt đoạn như chợt hiểu ra lấy tay vỗ đầu lớn tiếng mắng:

- Con bà mi hóa ra là mi làm cho hai con chim ngu muội kia kinh sợ bay ra ị lên gáy của hóa tử gia gia đây. Tôn tử to gan kia, ông tổ mi đây không tha mi đâu.

Nói đoạn quần chưa kịp cột lại lão đã nhẹ nhàng lắc mình, người đã lao vút lên không trung nhằm hướng vách đá bay tới. Thân hình xẹt ngang như điện phút chốc người đã bay cao hơn mười trượng, khi khí lực sắp cạn, liền thấy thân hình di động chậm lại, chỉ thấy lão hít một hơi chân khí, tả cước bung ra một cái mượn đà người lại bay cao thêm mười trượng nữa.

Thân hình Thường Thắng Quân tuy cao to nặng nề nhưng thuật khinh công của lão cao hơn người một bậc thân pháp nhẹ nhàng linh hoạt lanh lẹ vô cùng, hiếm có trên đời chỉ trong chớp mắt lão đã đứng trên đỉnh vách đá cao vút nọ.

Thường Thắng Quân nhìn quanh tứ phía lão tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một người nào cả, điều này khiến lão cực kỳ bối rối vò đầu bứt tai nói lẩm bẩm trong miệng:

- Quái lạ, cái gã chết bầm có nhanh thì cũng chẳng bằng lão hóa tử này đâu, cơ sao lại không thấy hấn kia, hắc hắc, cái đồ chết tiệt này có chui vào địa ngục chẳng nữa cũng không thoát khỏi lão tổ nhà mi đây đâu.

Thường Thắng Quân bước lên trước đưa mắt dáo dác kiểm, đi chưa được mấy bước thốt nhiên dừng ngay lại dụi mắt một hồi rồi bật cười thầm trong bụng.

- Thì ra ở dưới một bụi cây thấp cách đó không xa lắm phía bên phải có một chiếc dây lưng bằng vải xám bay phất phơ theo gió, nhìn không thấy đầu và chân, chỉ nhìn thấy một cặp mông trắng toát đang ngồi đại tiện.

Thường Thắng Quân vừa giận vừa tức cười, lão mắng thầm:

- Tiểu quỷ thối tha kia, mi đã không để cho lão hóa tử để chịu ta cũng chẳng để mi sung sướng đâu.

Thường Thắng Quân vừa nói vừa nhặt một hòn đá nhỏ ở dưới đất lên đoạn ngậm vận nội lực ném mạnh vào cặp mông trắng toát kia.

- Á...

Tiếng la đau đớn kinh ngạc vọng tới gần kia vội nắm lấy quần chạy về phía trước.

Thường Thắng Quân bật cười khoái chí ngất ngưỡng quay người toan bỏ đi.

- Đứng lại.

Thường Thắng Quân thoáng kinh ngạc, bộ cước cũng ngừng chuyển dịch sắc diện biến đổi đột ngột, lòng thầm nghĩ:

- "Cái gã chết tiệt này không gào to, suýt nữa ta cũng quên mất nơi hoang sơn thâm cốc này, độc xà mãnh thú vô cùng bình thường không có gì lạ cả, còn hấn đột ngột xuất hiện, nguy dị khả nghi vô cùng nhất định là có điều chi bất thường ta phải quay lại ngó hấn mới được".

Thường Thắng Quân vừa quay đầu lại một bóng người thấp bé lẹ như ánh chớp từ phía trên sơn đạo quanh co uốn lượn đã vút tới đứng sững trước mặt lão.

Người này tuổi khoảng ngoài tam tuần vẻ mặt bình hoạn, da vàng như nghệ, thân hình gầy đét hai vai nhô cao nhưng đôi mắt chuột ti hí của hấn cứ chớp liên hồi ánh mắt lạnh lẽo âm hiểm sắc như lưỡi dao.

Thường Thắng Quân vừa đưa mắt dò xét hấn ta vừa từ từ cất tiếng:

- Tiểu tử, mi gọi ta phải không?

Hấn tử mặt vàng lạnh lùng đáp:

- Không sai.

Thường Thắng Quân trợn mắt bực tức nhìn hấn ta giọng lão lạnh lẽo:

- Có cái quỷ ma chết bà gì thì nói ngay đi, lão nhân gia đây không có thì giờ để nói chuyện vô ích với mi đâu.

Hán tử mặt vàng trợn ngược đôi lông mày trầm giọng nạt lớn:

- Lão tiểu tử hôi hám kia, ngươi chớ làm bộ giả điên giả khùng, để mong qua mắt được ta, ngươi phải trả lại cho ta một cái mối hợp với công đạo chứ, nếu không...

Thường Thắng Quân cười hì hì khoa chân múa tay bảo hấn:

- Trả cho ngươi cái công đạo à? Được lắm, hồi nãy ta đánh vào cái bàn tọa nhỏ xíu của mi, hà! Bây giờ ta để cái bàn tọa già lão ra cho mi đánh lại được chứ?

Thường Thắng Quân nói xong liền xoay người lại chìa cặp móng của mình về phía hán tử mặt vàng đoạn cười hì hì gọi lớn:

- Tiểu tử, lại đây!

Hán tử mặt vàng nộ khí xung thiên cánh tay phải chọt vung ra, ngân quang lóe sáng, trong tay hấn cầm một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật Dao cực kỳ sắc bén chỉ vào mặt Thường Thắng Quân tức giận quát lớn:

- Ngươi muốn chết!

Ngân quang lấp lánh vang lên nhanh lẹ vô cùng, tả chuồng của hấn cũng đồng thời đẩy ra, lưỡi dao nhằm vào đại huyệt Bộ Lang mãnh liệt chém tới, tả chuồng đánh vào yếu huyệt Dương Môn của đối phương. Dao ảnh loang loáng bao phủ chung quanh, chuồng phong cuốn tới uy lực phát ra thật là ghê gớm.

Sự việc xảy ra cực kỳ mau lẹ xem chừng lão phong trần dị nhân Thường Thắng Quân sắp phải phơi thây tại chỗ.

Song Thường Thắng Quân chẳng hề có chút phản ứng. Vẫn chìa cái bàn tọa của mình vào mặt hán tử nộ tựa như không hề hay biết cái chết sắp đến nơi.

Hán tử mặt vàng nộ không khỏi lộ vẻ vui mừng yên lặng hạ thủ, tin chắc đối phương phải tang mạng dưới tay mình, chọt gã trầm giọng quát lớn:

- Lão tiểu tử chịu khó nằm xuống cho dễ chịu nhé!

Trong tích tắc lúc lưỡi dao sắp chạm vào thân thể của Thường Thắng Quân bỗng nghe hán tử nộ la lên một tiếng kinh ngạc, mắt chọt hoa lên cái bàn tọa của lão hóa tử nộ không biết đã biến đi đâu mất.

Hán tử mặt vàng thấy đao chưởng của mình đánh vào khoảng không, trong lòng cực kỳ hoảng sợ, vội vã thu đao chưởng về đoạn phân thân đảo bộ thuận thế lao tới trước, ứng biến vô cùng lanh lẹ. Song vẫn chậm một bước.

Phía sau lưng hán tử nọ đã vang lên tiếng cười ha hả, tiếp đó vọng tới thanh âm quái dị của Thường Thắng Quân:

- Tiểu quỷ kẻ nằm xuống dưới là mi đó.

Nói chưa dứt lời hán tử mặt vàng nọ đã bị lãnh trọn một cú đập thật mạnh vào hông, bước chân gã loạng choạng, thân hình gã đổ ụp té sấp mặt xuống đất.

Hán tử vừa té xuống đã mau chóng lồm cồm bò dậy, khuôn mặt gã dính đầy bùn đất, máu tươi rỉ rả chảy ra hai chiếc răng cửa đã bị gãy lìa miệng khạc ra một bùm máu.

Gã này thật là lì lợm, không thèm đưa tay chùi vết máu trên mặt, thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật Đao đã hoành ra phía sau đoạn quay đầu sa xuống.

- Ha! Cái lão quỷ già biến đâu rồi kìa?

Hán tử nọ trợn tròn mắt, nét mặt nghi hoặc đứng ngẩn người im lặng xuất thần tại chỗ.

Nguyên là trước mặt gã trống không, còn Thường Thắng Quân không biết đã biến đi đâu rồi.

Hán tử mặt vàng cấp nộ công tâm nhảy dựng người, giận dữ thét vang như sấm đoạn mở miệng thóa mạ:

- Lão quỷ hôi hám kia cái giống tạp chủng nhà mi chó chạy đứng ra đây để ta...

Gió sớm nhẹ thổi, sương phủ mờ mịt bóng dáng của lão hóa tử không thấy đâu nữa. Chỉ có tiếng thóa mạ găm vang, đập vào vách đá rồi dội lại.

Hán tử nọ bực tức nhổ đất cát và máu còn dính trong miệng ra tiếp đó cất tiếng mắng chửi:

- Lão quỷ chết tiệt kia ngươi rứt cổ không chịu lộ diện ta sẽ lôi cái con bà ngươi...

- Cái đồ cầu tạp chủng nhà mi to gan!

Ặc... Ặc...

Tiếng chửi của hán tử nọ đột ngột ngừng lại, không phải là hắn không chửi nữa mà là miệng gã đã bị một cây tòng to bằng cổ tay ấn chặt vào khiến hắn không thể nào lên tiếng chửi được nữa. Chân tay gã luống cuống bộ dạng trông thật tức cười.

Liên đó vọng lại tiếng cười ha ha thích thú của Thường Thắng Quân.

Hán tử mặt vàng vội ngược mắt nhìn về phía cây tùng nơi phát ra tiếng cười quái gở nọ.

Chợt thấy ở trên ngọn cây tùng có một lão hóa tử đang ngồi vắt vẻo trên đó dáng vẻ tựa như điền khùng mặt mày hớn hớn.

Cây tùng tuy bị gió thổi lắc lư không ngừng nhưng thân hình lão không hề di động cơ hồ như bị đóng chặt trên thân cây, miệng không ngớt phì phà nhả khói, sắc mặt tươi tỉnh thần thái cực kỳ an nhàn.

Chưa nói đến võ công nội lực của Thường Thắng Quân mà chỉ cần thấy cái ngón khinh công này của lão cũng đủ làm kinh thế hãi tục, giang hồ võ lâm phải kính nể.

Nếu như hán tử mặt vàng kia biết tự mình rút lui hoặc bỏ chạy từ trước thì còn có thể bảo toàn được tính mạng song nộ khí của gã bốc lên cao che mờ lý trí quên đi sự lợi hại của địch thủ, tay hấn cầm thanh Tam Tiền Lưỡng Nhật Dao chỉ vào mặt Thường Thắng Quân trầm giọng chửi mắng:

- Cái lão quỷ thối tha kia, có dám xuống đây...

Thường Thắng Quân cất tiếng cười lạnh, sắc mặt băng giá mắt chiếu ra sát cơ trùng trùng, lạnh lùng bảo hấn:

- Được, mi hãy đợi đó.

Phong Cái Thường Thắng Quân không hề động đậy tư thế, vẫn ung dung thoải mái ngồi yên như cũ, nhưng thân hình đã từ từ rời khỏi ngọn cây bay là tà xuống trước mặt gã.

Hán tử mặt vàng bị Thường Thắng Quân đùa cợt mấy lần khiến cho hấn hận lão tới tận xương tủy, nên hấn không nói tiếng nào cánh tay phải vươn ra, ngân quang chớp lên lẹ hơn điện xẹt, đao lúc điểm lúc đâm nhằm thân hình của Thường Thắng Quân lia tới.

Thường Thắng Quân không ngờ rằng đao pháp của hán tử mặt vàng này lại sắc sảo như vậy kinh phong phát ra kinh người khí thế lạnh lẽo như chớp điện, trong nháy mắt mũi đao đã cắt ngay trước ngực.

Nhưng Phong Cái Thường Thắng Quân đứng đầu trong tứ đại trưởng lão của Cái Bang nổi danh giang hồ uy chấn võ lâm, suốt mấy chục năm nay ít có địch thủ võ công đã đạt tới hóa cảnh, không lẽ chỉ là hư danh thôi sao?

Quả nhiên cao nhân tất có gan hơn người, chỉ thấy lão đang ngồi dưới đất bất ngờ ngửa người ra sau một cái lẹ hơn sao xẹt, mũi đao bốc lên hàn khí ghê người đã lướt qua chéo áo của lão thiếu chút nữa là lão đã phải thọ thương rồi.

Tiếp đó...

Thường Thắng Quân bật người lao vút lên không rồi thuận đà xoay tròn một vòng đoạn nhanh hơn sao băng điện xẹt, trong tích tắc đã nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng hán tử mặt vàng.

Hán tử kinh hãi tròn xoe đôi mắt, hắn chưa kịp chớp mắt một lần nào vì thấy mình đã dốc ra toàn lực đánh tới chẳng những không thể đả thương được địch thủ, mà ngay cả đối phương tránh thoát như thế nào hắn cũng mơ hồ không rõ, trong lòng cực kỳ hổ thẹn chỉ có nước đập đầu chết tươi cho khỏi nhục nhã.

Hán tử mặt vàng vô cùng kinh hãi xiêu hồn lạc phách, vội rùng mình lắc vai song cước điểm nhẹ xuống đất thân hình gã đã lao đi lẹ như tên bắn bay bổng lên không trung.

Hắn nhanh song Thường Thắng Quân còn nhanh hơn hắn một bậc, cánh tay phải vung ra lẹ như ánh chớp, chiếc ống điều dài đã gõ xuống sau gáy của hán tử nọ.

Chiếc ống điều dài gõ xuống không hề nặng nề, hơn nữa cũng không trúng vào những đại huyết nhưng gã hán tử mặt vàng nọ dường như chịu không nổi, cứ vừa chạy vừa nhảy, miệng không ngớt la lên như quỷ khóc ma gào, tay không ngừng đập vào gáy tựa như bị trúng phải tà môn độc vật vậy.

Bộ dạng của Phong Cái Thường Thắng Quân hết như một tiểu ngoan đồng khoa chân múa tay liên hồi, vừa cười vừa vỗ tay reo lên thích thú nhìn theo hán tử vừa chạy vừa phui tay giống như khỉ ăn ớt trông cực kỳ buồn cười.

Thì ra là trong cái ống điều của Thường Thắng Quân nhét đầy lá thuốc đang nghi ngút tỏa khói lửa than bốc lên đỏ rực, nguyên một bụm than đỏ hồng trút hết vào gáy hán tử nọ khiến cho thịt chảy xèo xèo, mùi khét xông lên ngạt thở đương nhiên đau đớn không sao tả xiết.

Hán tử vừa chạy vừa nhảy đáng lẽ dừng lấy tay đập đập thì tốt hơn, đằng này gã vừa nhảy vừa chạy, vừa lấy tay đập thật là hỏng bét mọi chuyện, làm cho đốm lửa bay tứ tung, chỗ thịt lại mềm gặp lửa đốt nóng, rất quá bèn rú lên, như ma gào quỷ khóc. Thân hình nhảy nhót cuồng loạn như trúng phải tà ma độc vật.

Một hồi lâu sau...

Hán tử mặt vàng mới từ từ bình tĩnh trở lại, mắt gã trợn ngược, con giận bùng bùng bốc lên nắm thanh đao xĩa vào mặt Thường Thắng Quân nộ khí thét vang:

- Lão quỷ ta không giết ngươi thề không làm người.

Thường Thắng Quân bật cười hì hì nheo đôi mắt, lắc đầu lia lịa đưa tay vuốt chóp mũi nói lớn:

- Cái miếng thịt phế liệu của mi đó hả? Tiểu quỷ có lẽ mi lại phải đầu thai chui vào bụng mẹ lần nữa, may ra... Còn lão hóa tử ta đây đâu có quan hệ gì, bộ mi định ăn vạ với ta hay sao?

Hán tử bị lão liên tiếp thốt ra những lời đùa cợt chọc tức mình hấn giận điên người cắn răng tức giận xoay cánh tay phải vũ động thanh đao múa lên vun vút đao phong rít lên thanh âm sắc lạnh ngân quang chớp lên, mũi đao điểm tới giữa ngực đối phương.

Thế công lần này của hấn uy lực hung mãnh vô cùng, đao pháp thần tốc tuyệt luân.

Phong Cái Thường Thắng Quân nhẹ nhàng tung mình, thân hình như cành thông đổ rạp trước gió, ánh đao loang loáng điểm tới vừa đúng lúc lướt qua đế giày, người lão chột trằm xuống hữu cước lợi thế điểm nhẹ lên thân đao, rồi mượn sức phóng vút lên cao, đoạn đao mình trên không nhanh hơn điện xẹt. Hấp một cái, thân hình đã nhẹ nhàng lướt tới sau lưng hán tử mặt vàng, hữu thủ lão vươn tới cầm ống điều gỗ vào sau lưng của hấn một cái.

Hán tử mặt vàng sợ đến vỡ mặt bất giác lại co giò chạy nhảy loạn xạ, vừa giơ tay ra sau đập đập vào gáy.

- o O o -